

**Cloenda del projecte educatiu «Els valors des d'Aldees Infantils
SOS: la confiança»**

La moderadora (la Kès, presentadora del *Club Super3*)

Hola, bona dia a tothom, i benvinguts al Parlament de Catalunya. Abans de res, voldria donar la benvinguda al senyor vicepresident segon del Parlament, el senyor Ramon Camp; al president d'Aldees Infantils SOS, el senyor Xavier Martín..., i, en representació del Departament d'Educació, també ens acompanya la subdirectora general d'Ordenació Curricular i Programes Educatius, Pepita Corominas. També ens acompanyaran els lletrats per vetllar que el ple funcioni com ha de funcionar sempre un ple aquí al Parlament.

Per què som aquí? Per parlar de la confiança. Ja veig que tots us heu mudat molt per venir aquí avui al Parlament; jo també m'he mudat, que també és el meu primer dia.

Perdó, no m'he presentat. Per als qui no em conegueu, sóc la Kès, presentadora del *Club Super3*.

I, bé, he vist que us heu empolainat molt, que us heu posat tots molt «guapos» i molt «guapes». M'arriba fins aquí l'olor de colònia; més d'un deu haver acabat el pot de colònia avui. Oi que sí? Segur.

I venim aquí a parlar dels treballs que heu fet sobre el valor de la confiança, i teniu avui el privilegi de poder-vos expressar aquí en el Parlament de Catalunya, que això no acostuma a passar.

Jo, però, també tinc moltes ganes de dir què en penso, de la confiança. Després us escoltarem a vosaltres, que també tenim moltes ganes de sentir què és el que heu fet en aquest treball.

Jo, quan em parlen de confiança..., en principi, així, a primer cop d'orella, fa respecte, la paraula, perquè sona com molt grossa. Però hem de tenir en compte que sense la confiança no podríem viure el dia a dia, sense la confiança sobretot

dels qui ens envolten, dels nostres amics, dels nostres familiars i de la societat en general. A veure, quants de vosaltres confieu molt en el vostre amic? Oi que sense la confiança dels vostres amics no podríeu anar fent? O, per exemple, quan jugueu a un esport: quan jugueu a un esport tots teniu la plena confiança que el vostre company ho donarà tot per vosaltres. Aquesta és una confiança que s'esdevé dia a dia i que gairebé no en som ni conscients; no hi pensem en cada moment del dia, en aquest tipus de confiança.

Però no és sempre tan fàcil, això de la confiança, perquè a vegades la confiança ens demana una mica més d'esforç. Això passa quan no estem segurs que una persona sigui capaç d'assolir una fita. Aleshores, què fem? Doncs cal fer un petit esforç per decidir que estem disposats a fer-los confiança i a respectar la seva feina.

Estic convençuda que la confiança ens fa generosos i també ens fa donar a molta gent la seva oportunitat, l'oportunitat que es mereix, perquè tothom es mereix una oportunitat. Tenir confiança ens fa créixer. Com diuen la gent d'Aldees Infantils SOS que ens acompanyen avui, per ser gran ja no n'hi ha prou amb allò que ens ensenyen els nostres pares i els educadors; cal prendre decisions. Això és molt important: aprendre a prendre decisions, perquè a la vida ens trobarem moltes vegades que no sabem què triar, si una cosa o l'altra, i s'ha de tenir confiança en un mateix i saber prendre la decisió correcta, que sempre es pren una decisió. Sempre, la que es prengui, tranquils, que segur que serà la correcta.

I al Parlament de Catalunya, aquí on som avui, se'n prenen moltes, de decisions, cada dia. És per això que avui hem vingut aquí. Es podria dir que els diputats i les diputades, les persones que seuen en aquesta cambra, on sou tots vosaltres..., aquí seuen unes altres persones una mica més grans que vosaltres que cada dia prenen moltes decisions. Són superespecialistes en això de prendre decisions, no us penseu, que, si no, no hi serien, aquí, perquè la seva feina és aquesta: buscar informació, intercanviar-la entre ells i escoltar, escoltar-se molt, sobretot, i, al final, després de tot aquest procés, prendre una decisió.

I són aquí, tots aquests diputats i diputades, gràcies a la confiança que els fa la societat. És a dir, vosaltres formeu part, jo formo part, de la societat, tothom forma part de la societat. Perquè, a veure, segur que tots heu acompanyat algun cop el pare o la mare, o l'avi o l'àvia, o el «tiet» o la «tieta», o fins i tot algun amic, a votar en les eleccions, al col·legi electoral. Doncs quan votem el que fem és dipositar la confiança en la bona feina que faran les persones a qui votem, i el resultat d'aquell dia, el dia de les eleccions, és aquí al Parlament. La gent que treballa aquí té una superfeinada, i el que fan és gràcies a la confiança que democràticament els hem atorgat la societat mitjançant aquestes eleccions votant-los.

Així, doncs, la cloenda de la campanya d'aquest any, «El valor de la confiança» – us sona això, oi? –, no es podia haver fet en un lloc millor que aquí, que al Parlament, i així ho han pensat totes les persones que han aconseguit que aquest projecte fos una realitat.

I qui són, aquestes persones? Doncs la gent que treballa a Aldees Infantils SOS, que han rebut el suport de les més altes institucions catalanes, és a dir, el Parlament de Catalunya o el Departament d'Educació de la Generalitat, entre d'altres.

I, bé, ara ja és hora que us deixi a vosaltres, que us cedeixi la paraula perquè expliqueu la feina que heu fet en representació de les escoles i alumnes d'arreu de Catalunya que han participat en el projecte, perquè molta gent hi ha participat, a part de vosaltres, en aquest projecte.

Però abans us parlaran unes persones que estan supercontentes amb tota aquesta feina que heu fet. Ja us les he presentat abans, però tornaré a presentar-vos-les: són el vicepresident segon del Parlament, l'excel·lentíssim senyor Ramon Camp, i el senyor Xavier Martín, que és el president d'Aldees Infantils SOS a Catalunya i que sap de debò com us heu esforçat tots vosaltres aquests mesos per contribuir a l'objectiu d'Aldees Infantils.

Quin és, aquest objectiu? Com tots sabeu, és l'atenció i la integració social dels nens i les nenes que provenen de famílies desestructurades o que viuen en situacions de desemparament o d'alt risc social. Escolteu-los, perquè segur que

tenen coses molt i molt interessants a dir. Per tant, té la paraula el senyor Ramon Camp.

El vicepresident segon

Moltes gràcies; molt bon dia a totes i a tots. Us vull donar la benvinguda al Parlament de Catalunya. Aquesta és la casa dels catalans, de tots els catalans, dels catalans i les catalanes. I avui aquí, a la Mesa, m'acompanya el senyor Santaló, que és lletrat del Parlament, però també, a la meva dreta, el senyor Xavier Martín, president d'Aldees Infantils SOS. També aquí a l'hemicicle, que és el lloc on som en aquests moments, hi ha dues persones: una que és membre d'aquesta cambra, que és la diputada Irene Rigau, i una altra que és, com s'ha dit, representant del Departament d'Educació, la senyora Pepita Corominas, subdirectora general d'Ordenació Curricular i Programes Educatius. Per tant, estem ja presentats els qui, d'alguna manera, representem les institucions, i us volia donar la benvinguda i agrair la feina que heu fet durant tots aquests mesos de preparació fins al dia d'avui.

Aquí, normalment, on ara vosaltres seieu, en aquestes butaques, que es diuen «escó», cada butaca d'aquestes és un escó –135 escons, no tan sols és un nom de programa de televisió, sinó que també és el nombre exacte de diputades i diputats que componen el Parlament de Catalunya–, hi ha un home o una dona que representa una part de la sobirania del nostre país, i alguns són d'una comarca molt allunyada de Barcelona i d'altres d'una de molt propera a Barcelona, o bé d'una població petita o d'una ciutat gran. És a dir, hi ha gent de tot el territori, igual que vosaltres. Vosaltres també veniu d'arreu de Catalunya, perquè, com deia al començament, aquesta és la casa de tots els catalans, i aquí és des d'on es procura que el futur del nostre país estigui orientat, que hi hagi confiança també en el nostre país.

En conseqüència, diré les paraules rituals que es diuen quan s'inicia una sessió del Parlament de Catalunya. El Reglament diu que no pot iniciar-se cap sessió del Parlament de Catalunya sense dir una fórmula quasi màgica, i partir d'aquell moment comença la sessió, que és aquesta frase: «Comença la sessió.»

Doncs, en primer lloc, té la paraula el senyor Francesc Xavier Martín, president d'Aldees Infantils SOS.

El Sr. Francesc Xavier Martín i Burillo (president d'Aldees Infantils SOS)

Bon dia a tots. Jo sempre haig de començar, en agafar la paraula, donant les gràcies, i aquesta vegada no serà pas una excepció. Haig de donar les gràcies a aquesta casa, personificada aquí i ara per l'excel·lentíssim vicepresident segon d'aquesta casa, el senyor Ramon Camp; haig de donar les gràcies a la senyora diputada per la seva presència, que ens honora; haig de donar les gràcies a la representant de la conselleria d'Educació; haig de donar les gràcies al senyor lletrat, i haig de donar les gràcies a tothom que fa possible aquest acte. Però, bàsicament, us haig de donar les gràcies a vosaltres, perquè sou els qui heu treballat, els qui durant sis mesos heu fet una sèrie de treballs i unes reflexions que ara, aquí, ens exposareu. I haig de donar les gràcies també als vostres tutors, a les vostres escoles i als vostres pares, que també han contribuït al treball que ara presentareu aquí.

I us haig de dir una cosa: vosaltres aquí sou 135, perquè és 135 el nombre d'escons, com ha dit el senyor vicepresident d'aquesta cambra, però representeu molts més nens, representeu 62.000 nens de tot Catalunya –62.000 nens–, que no hi cabrien, en aquesta casa. Però si anem una mica més enllà i parlem d'Espanya, representeu 256.000 nens, i això són molts nens. Són nens que han treballat com vosaltres. Vosaltres sou aquí i ara els representeu, però no els podem oblidar. També són aquí, i al final tindrem un petit record per a ells, correcte?

Bé, i ara..., heu escrit unes paraules molt maques, molt adients i molt oportunes sobre el que és el valor de la confiança, i també el senyor president ha aprofundit això. I ara som aquí a la casa de tots, i la casa de tots és també la casa de la llibertat. I faig èmfasi en això, perquè la confiança neix de la llibertat. Sense llibertat no hi ha confiança. I d'això, en aquesta casa, en aquest país..., en aquest país que existeix, també, perquè molts hi han confiat. S'ha de dir així. I és una cosa que sempre ha estat present en aquestes parets, en aquest edifici. La llibertat és l'arbre

del qual neix la confiança, i la confiança, com ha dit la Kès, és una cosa que és difícil de definir, però sense la qual és pràcticament impossible viure.

Mireu, imagineu-vos que tots nosaltres fóssim una moneda, una moneda de dues cares. La cara de la confiança seria una cara riallera, com la vostra ara; és a dir, una cara satisfeta, com la vostra ara; seria una cara de joia i de felicitat, com la vostra ara. El revés de la moneda seria una cara de grisor, de tristesa, de por, de desconfiança. Seria molt difícil viure en un món així. I nosaltres, Aldees Infantils, en sabem molt, de la segona cara, de les segones cares, d'aquestes cares tristes i fosques. I per això no les volem, perquè les coneixem.

Nosaltres, habitualment, treballem amb uns nens, com també ha dit la Kès... També hi ha molts nens que no són tan afortunats com vosaltres, que no tenen aquest ambient, aquest entorn d'estimació, aquestes mares que us han anat a acomiadar avui; mares, pares, avis, que quan arribeu a casa us diran: «Què, què, com han anat, això? Heu esteu estat bé? Expliqueu, expliqueu.» Correcte. Vosaltres teniu això, i això us fa feliços; això us obliga a ser feliços i a fer feliços els altres.

A Aldees Infantils la nostra principal tasca és per a aquests nens que viuen en condicions realment difícils. I viuen en condicions realment difícils perquè no tenen moltes coses, però bàsicament no tenen aquest sentit de la confiança que nosaltres desitgem per a vosaltres i que vosaltres heu treballat. Vosaltres heu treballat la confiança en vosaltres mateixos, el que se'n diu «autoestima». És bàsica. Sense autoestima, i també s'ha dit en aquesta cambra, és molt difícil viure. La confiança i l'autoestima no és cega, ha de ser vigilant, també. Ningú no pot fer el babau, ningú no es pot adormir. Ara tots esteu acabant l'època d'exàmens. Home!, raonablement, tots confieu que aprovareu els exàmens. Però només amb aquesta confiança no aprovaríeu, perquè, a més a més, la confiança té un seguit de coses que l'embolcallen i la fan valuosa, que són els valors de la confiança, que és l'esforç, que és el treball, que és l'ordre, que és la disciplina, correcte?

I, bàsicament, aquest és el missatge que us vull donar, perquè, més enllà, passada ja la confiança en vosaltres mateixos, l'autoestima, ve la confiança en el món que

us envolta més properament, que són els amics, que són els pares. És el vostre món més proper, confiança en els amics. Compte, amb això: confiança en els amics significa també lleialtat als amics; significa que a les vostres escoles no hi ha nens que són maltractats per nosaltres d'una o altra forma, que no hi ha nens que són ridiculitzats per nosaltres; significa que vosaltres confieu en ells i que feu el possible perquè ells confiïn en vosaltres; significa que a les vostres classes es viu en llibertat i que no hi ha por, i que no hi ha maltractaments, i que no hi ha assetjaments; significa que sou nens que gaudiu de totes les possibilitats.

I, després, ja hi ha l'últim esglaó de la confiança: confiança en allò que no es veu cada dia, que és confiança en el món, en les coses. També hi heu de confiar. Heu de confiar que el món serà cada vegada millor, heu de confiar que no passaran coses com les que passen. Mireu, jo, per exemple, ahir, a la televisió, veia que en un país llunyà –però que si agafes un avió amb sis hores hi ets, a Cambodja– hi havia uns problemes, uns nens segrestats en unes escoles. Heu de confiar que això no passi. I heu de confiar en els polítics, perquè ells es preocupen que això no passi. És a dir, confiança en vosaltres, en el vostre món proper, en el món de les coses, en el món de les idees. Confiança, confiança, confiança, perquè, sense confiança... Us imagineu aixecar-se cada dia pensant: «Què de dolent m'ha de passar, què de dolent m'han de fer?» Això us faria esquerps, us faria temorosos, us faria agressius, us faria infeliços –us faria infeliços–, i a les vostres cares es veu que no sou precisament infeliços, sou feliços.

I ja per acabar, perquè aquí els protagonistes sou vosaltres i les vostres paraules, us diré que el món dels adults, a què jo amb tot el respecte ara represento, a què tota aquesta taula presidencial representa, aquest món, confia en vosaltres, i confia que fareu un món millor, i confia que fareu un món més amable, i confia que sabreu estimar les coses, i confia que els rius seguiran blaus i els cels verds, blaus, com siguin, i confia que conservareu la naturalesa; confia en vosaltres, en definitiva. Confia en vosaltres, perquè vosaltres sou el futur, com els vostres fills, en el seu moment, seran el futur. Vosaltres sou els millors.

I ara, per a tots aquests nens de qui us he parlat, per a tots aquests 256.000, i sobretot per a aquests nens que no gaudeixen d'aquesta confiança i que estem en vies que ho facin, que són els nens que ens preocupen, per a tots aquests nens, jo suggereixo fer un gran aplaudiment. Un aplaudiment és un fenomen sonor, i crearem una ona sonora, i esperem que aquest aplaudiment caigui allà on faci falta, caigui i serveixi per refermar la confiança de tots els qui la necessiten. Doncs us proposo aquest gran aplaudiment que se senti a tot arreu.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Segur que s'ha sentit.

La moderadora

Moltes gràcies; moltes gràcies al senyor vicepresident segon, l'excel·lentíssim senyor Ramon Camp, i moltes gràcies al senyor Xavier Martín per les seves intervencions.

Però ara ha arribat el vostre moment. El moment que tant esperem tots per sentir quin és el resultat del vostre treball, d'aquests sis mesos de treball, com ha dit el senyor Martín.

Com ho farem, això? A mesura que jo vagi presentant-vos, anireu pujant en aquest faristol, no en aquest. Heu de pujar al faristol dels importants, ara. Aleshores, començarem, en primer lloc, per la Irene Figueras del Toro, del CEIP Mossèn Baldiri i Reixac, de Banyoles, Girona. El títol de la seva ponència és: «El valor de la confiança». Ella serà una de les cinc persones que parlarà aquí en aquest faristol. Irene, quan vulguis.

Irene Figueras

«El valor de la confiança.» Nosaltres confiem molt en els nostres pares. Ens refiem dels seus consells, tot i que no sempre en fem cas. Sabem que els tenim al nostre costat i que en tot moment ens donaran un cop de mà. Sabem que a vegades es poden equivocar, com nosaltres, però els tenim molt a prop. Això ens dóna tranquil·litat i seguretat. La confiança s'aguanta damunt d'aquests dos pilars: la tranquil·litat i la seguretat.

No tota la classe comparteix aquest parer. Alguns pensen que no poden confiar en els seus pares, perquè els veuen molt poc. Estan molt enfeïnats, i quan no tenen feina volen descansar o fer les seves coses. Quan van dir això es va organitzar un gran guirigall a l'aula: «Que no ho veus, que han de treballar perquè tu puguis menjar, anar al metge, fer esport, pagar la hipoteca? No siguis tan egoista! Ells també han de tenir el temps per a ells, tu no ets el centre de l'univers. No em crec que els teus pares no t'escoltin i no t'ajudin. No hi ha cap pare que es faci el sord amb els seus fills. Potser hi ha moments que no estan prou per tu o bé tu els voldries més per a tu. No et passes una mica?» Aquestes van ser algunes de les reflexions que van originar-se un dia.

Tots nosaltres confiem en els amics. D'entrada, tots els amics són dignes de confiança, però al llarg del temps anem veient amb qui podem comptar, de qui ens podem refiar. Tots hem de voler ser dignes de confiança. Pensem que una persona pot ser molt diferent a nosaltres i, amb tot, ser digna de confiança; una persona pot ser molt semblant a nosaltres i, amb tot, no ser digna de confiança; una persona molt amable no sempre és digna de confiança; una persona cruel mai no pot ser digna de confiança; una persona responsable deu ser digna de confiança; una persona poc responsable no deu ser digna de confiança.

També és important que confiem en nosaltres mateixos. La majoria de nosaltres creiem que som males persones, perquè som conscients que no sempre actuem bé. Moltes vegades som jutges molt severos. Si un ha fet una malifeta, ja és dolent per a tota la vida? Si un ha dit una cosa que no és del tot certa, ja és un gran mentider? A la vida no tot és blanc ni tot és negre. Així de radical.

També ens adonem que al nostre voltant molts companys nostres realitzen les tasques d'escola i les activitats extraescolars molt millor que no nosaltres. Això mai no ens ha d'enfonsar. Cal que ens mirem sovint al mirall i ens diguem: «Avui sí que faig goig, i em sembla que ja em sortiran més bé, les operacions de matemàtiques. Estic contenta de com m'ha quedat el dibuix. A veure si podré ser el primer de sortir a la pissarra.»

Tots tenim limitacions i mancances. Les hem de conèixer a fi de poder-hi posar remei. Si ens ho proposem, si som constants en el treball i ens esforcem com cal, podem anar pujant per l'escala de la vida amb el cap ben alt. Però si en un moment no ens en sortim, no passa res, podem tornar-ho a provar demà. Segur que després d'haver dormit tot ho veurem d'un altre color.

És important que cadascú de nosaltres estigui content amb ell mateix. És la manera de tenir bona salut mental. Si dubtem de nosaltres mateixos, estarem angoixats, i aquesta angoixa ens farà estar malament dins dels grup en què estem, no rendirem en el nostre treball, estarem tristos i neguitosos, i els vincles de confiança se'n ressentiran.

Hem triat dues activitats, les que més ens ha agradat fer, en què hem hagut de confiar en els companys i hem hagut d'esperar que ells confiessin en nosaltres.

Primera, per grups, construir un gran joc de l'oca diferent. Per elegir tres o quatre companys amb qui haver de treballar hi havia d'haver confiança. Calia confiar en ells com a persones treballadores, calia confiar en la seva responsabilitat, calia confiar en les seves habilitats, calia confiar en la seva imaginació i creativitat. Aquesta confiança es va veure trencada més d'una vegada quan el nen que s'havia emportat el joc a casa se'l deixava el dia que havíem de continuar treballant a l'aula. Ens va agradar molt preparar-ho, jugar-hi i provar el joc dels altres.

Segon, fent i rebent les postals per premiar el que està bé. D'aquest joc, en vam aprendre dues coses. Molts no teníem confiança en nosaltres mateixos, ens pensàvem que ningú no es fixava en el nostre dia a dia. Vam quedar sorpresos quan vam rebre una postal o més d'una en què se'ns felicitava pel que fèiem al pati o dins l'aula. Eren fets puntuals a què nosaltres no donàvem cap importància. D'altres, més optimistes, o bé amb l'ego més amunt, esperàvem rebre un munt de targetes. No en vam rebre cap. Aquest fet ens va fer pensar. L'alegria i la decepció van ser dos sentiments que van conviure a la classe una estona. Vam intentar treure importància a aquest fet i valorar què havia passat i per què.

Som conscients que a la vida real sovint es reben felicitacions i escridassades, perquè ens les hem guanyades, o algunes vegades de manera injusta. Per això, és

molt important tenir confiança en un mateix. Si jo sóc capaç de creure en mi, un fracàs em serà més fàcil de superar. Els nostres pares hi diuen la seva. És imprescindible la confiança en un mateix per poder afrontar amb èxit el dia a dia i els entrebancs que van sortint. Per tant, mai no hem de perdre l'autoestima. Si tothom té bé l'autoestima, l'entorn i el món funcionaran molt millor i podran confiar en tot i en tots.

Només hi ha una cosa pitjor que no tenir confiança en un mateix: és tenir-ne massa. El més important per a un projecte a fer és tenir confiança en l'èxit. El fet de poder confiar en la gent i en les coses ens allibera de responsabilitats i de preocupacions i, per tant, ens permet fer el que és exclusivament la nostra feina d'una manera plena i lliure. La confiança, el fet de confiar, doncs, se'ns revela com un element cabdal per al nostre creixement personal.

Podem fer l'exercici d'imaginar-nos del tot desconfiats. Ho heu provat? Ens veuríem aclaparats per la por, ja que no ens podríem refiar de res ni de ningú, ni tan sols dels pares. Podem fer el mateix exercici però a la inversa. Quan ens imaginem del tot confiats ens assemblem força a una persona de les que anomenem «innocents» o «ingènues», que sovint ens fan riure perquè tot s'ho creuen. Així, com en molts altres aspectes de la vida, la confiança té una mesura que aprenem a calcular sobre la base de la nostra relació amb l'entorn proper, la nostra experiència personal i el coneixement que anem adquirint.

(Aplaudiments.)

La moderadora

Moltes gràcies, Irene. «La confiança, un ajut per a la millora.» Aquest és el títol de la ponència que llegirà en Guillem Fernàndez, de l'escola Els Pins, de Barcelona. Molta atenció. Guillem, si us plau.

Guillem Fernàndez

Em dic Guillem i represento l'alumnat de l'escola municipal Els Pins, del barri de Montbau, de Barcelona.

Aquest curs que ara acabem hem portat a terme diferents projectes: «Agenda 21», «Salut», «Projecte identitats»..., i, lligat a aquest últim, un altre projecte de tutoria. L'eix vertebrador d'aquests projectes ha estat el valor de la confiança. Per portar-los a terme hem fet un treball de coneixement de nosaltres mateixos, perquè si nosaltres no ens coneixem i no ens valorem difícilment ho podran fer els altres.

Hem fet molts jocs i activitats: el mercat de les coses bones, el joc de mentida i veritat, les targetes personals...

En el mercat de les coses bones, cadascun de nosaltres dèiem coses positives de cada un dels nostres companys o companyes. Aquests les apuntaven en un paper, en què quedaven recollides totes les coses bones que pensaven d'ell o d'ella. D'entrada, ens va costar una mica, però de seguida hi vàrem trobar el fil i ens va agradar molt.

En el joc de mentida i veritat cadascun de nosaltres escrivia en un cartonet una veritat i/o una mentida. Després, els nostres companys o companyes havien de reconèixer quines coses s'adequaven a la nostra personalitat i quines no.

Un altre joc era el de la targeta personal. Cadascun va escriure allò que li agradaria que li diguessin en els moments en què estem amoïnats, enfadats, contrariats, tristos, i el traïem sempre que ens fa falta i ens el posem al davant.

L'activitat final ha estat una valoració de tot el treball de la tutoria i de la confiança. Ara, si m'ho permeteu, us en faré cinc cèntims, perquè, de fet, avui sóc aquí fent de portaveu de la resta del grup.

En Daniel, per exemple, diu en la seva valoració: «En les primeres sessions m'adormia una mica, però de mica en mica vaig veure que això era bastant seriós i que era bo per al nostre futur i, sobretot, per a les nostres relacions.»

L'Alba i en Víctor, que coincideixen que sempre tenien algun problema en el pati, expliquen: «Ara, quan tinc un problema procuro parlar-ne directament amb el company o companya, tal com ens ha ensenyat la Pilar, la nostra tutora. Val a dir que ara tinc molts menys problemes.»

En Lucas reflexiona sobre el fet de posar-se en el lloc d'un altre i sobre com aquesta pràctica facilita el coneixement d'altri.

En Sergi i l'Andrea valoren l'esforç que tots junts hem hagut de fer per estar més units i sentir-nos part del grup.

La Laia ha après, segons ella mateixa, a no deixar-se portar pels altres, a tenir més seguretat i a saber dir «no» quan quelcom no li convé.

En Brian, l'Alba –en el grup hi ha dues Albes– i la Jèssica diuen que tot el treball al voltant de la confiança els ha anat força bé per obrir-se i relacionar-se amb tothom. «L'any passat» –comenten– «només em relacionava amb un grupet molt reduït, i ara parlo amb tothom i tinc més amics.»

L'Ainoa i l'Aitor, més que de la confiança, parlen de la tutoria, i diuen que la viuen com una estona tranquil·la i relaxada en què parlen de tot i amb tothom, en què resolen problemes sense tensions i en què, a més a més, comparteixen bons moments.

L'Enric diu que confiar es relaciona amb estimar. L'Ignasi i l'Alfredo reconeixen que estan més contents i més tranquils.

La Patrícia i l'Adrià estan molt satisfets, perquè diuen que han après a solucionar més problemes per ells mateixos i a demanar disculpes.

L'Estefania fa una reflexió que, en principi, us pot sobtar una mica, ja que diu que, d'entrada, no es pot confiar en tothom. Després ho explica dient que tothom té coses bones. Però ens fa la següent pregunta: «Realment, en el món, entre els diversos països, hi ha confiança?»

La Rocío i en Kevin insisteixen que encara hi ha nens i nenes que necessiten verificar el que un company els diu, i, per tant, no podem dir que hi hagi ben bé confiança. Però admeten que tots plegats hem millorat força.

L'Èlia i jo mateix coincidim a valorar que tothom té coses bones que a vegades no sabem veure, però cal buscar-les, ja que és en aquestes coses, que ens hem de fixar.

Ja per acabar, volem dir-vos que els adults de l'escola ens han fet arribar les seves felicitacions, perquè diuen que amb nosaltres és més fàcil dialogar i que hi poden confiar.

Hem comprovat que a l'escola no solament és important aprendre aspectes relacionats amb les assignatures. També és necessari aprendre a conèixer-se un mateix i a confiar en les teves possibilitats i en la resta de companys i companyes. La confiança ens pot ajudar a fer entre tots un món més estimulant.

(Aplaudiments.)

La moderadora

Moltes gràcies, Guillem. I ara, en Pau Pinós, del CEIP Ponts, de Ponts, Lleida, ens parlarà en representació de la circumscripció de Lleida. La seva ponència és: «La confiança.» Si us plau.

Pau Pinós

Bon dia a tots. La confiança és la seguretat d'aquell qui compta amb algú que saps que t'ajudarà sempre que ho necessitis i que mai no et farà res que et pugui ofendre. Perquè nosaltres no vivim sols. Al nostre voltant hi ha persones que viuen amb nosaltres. Amb aquestes persones ens relacionem cada dia, ens ajuden, i nosaltres també les hem d'ajudar. Sols no podríem fer gran cosa. Ens necessitem els uns als altres. Saber que això és així, i ha de ser així, és tenir confiança amb la gent, amb la societat; al capdavant, amb les persones.

A mi, la cosa que em fa sentir més confiat és estar amb la família, perquè sé que allà no em pot passar res de dolent. I això ho sé perquè des que era petit els meus pares m'han protegit i m'han ensenyat tot allò que podia ser dolent per a mi, però també per als altres. També m'hi sento confiat perquè no m'han enganyat mai. Tot allò que m'han anat dient després he vist que moltes vegades ha estat com m'havien advertit.

A més de persones de confiança, també hi ha llocs o situacions en què tu mateix ets sentit confiat, com ara quan ets en un lloc on has estat moltes vegades i ja saps el que t'hi pot passar. Aquell lloc no t'ha enganyat mai. Te'n coneixes tots els

topants i ja saps que no hi ha cap trampa que et pugui perjudicar. I també aquell lloc et porta records de quan hi vas ser altres vegades, i aquests records et fan sentir segur, perquè saps que aquell lloc forma part del teu món.

El mateix passa amb les situacions. Moltes coses que fem es van repetint: parlem del mateix moltes vegades, a classe som els mateixos, i cada dia fem moltes coses que ja hem fet altres dies. Amb els anys, cada vegada les coses ens surten millor. Procurem no fer errors que ja vam fer i mirem d'anar fent les coses més bé. Quan una situació es torna a produir ens fa sentir confiats, perquè sabem que ja ens la vam trobar i la vam trampejar bé. Per això, cal entrenar per als partits de futbol, cal estudiar i, sobretot, cal equivocar-se moltes vegades per anar rectificant i així anar prenent confiança amb tot el que ens pot passar a la vida.

De vegades no ens surten bé les coses perquè no confiem en nosaltres mateixos. Per exemple, quan reparteixen un examen i hi fas el primer cop d'ull penses: «Que difícil que és!» Llavors, quan el fas estàs neguitós. El millor que pots fer és confiar en les teves possibilitats i fer-lo amb tranquil·litat i pensant que el pots fer. Estem neguitosos perquè ens fa por posar-nos a fer l'examen, perquè el veiem costerut, i potser el problema no és tant la dificultat de l'examen com la por que tenim nosaltres de suspendre'l. En casos com aquest, la confiança en nosaltres mateixos ens anirà molt bé.

Tenir por i dubtes et fa fer les coses malament. És com quan has de xutar un penal. Saps que el porter, si no l'atura, no quedarà malament, perquè el normal és que un penal no es pari; saps que qui quedarà malament seràs tu si els falles. Si et poses nerviós i no confies en tu mateix, és molt probable que el fallis. En canvi, si penses que t'ha tocat tirar el penal, que l'entrenador i els companys de l'equip confien en tu, faràs els possibles per a l'equip, faràs el que podràs per fer el gol, confiaràs en tu mateix, t'acostaràs a la pilota i tiraràs per l'esquerra. I si l'atura o la tires fora, mala sort; hauràs fet el que hauràs pogut i ho hauràs fet de la manera que sabies fer-ho; hauràs confiat en tu i en la teva manera de xutar, però has fallat, aquesta vegada no ha pogut ser. I, què passa? Encara que sigui difícil, un penal també es pot fallar.

Hem de comptar que a vegades les coses es fallen, però l'important és fer-les amb ganes i amb confiança. Però tampoc no és bo anar sempre confiat, perquè qualsevol cosa et pot sorprendre. Això vol dir que poder estar confiat no és fàcil. La confiança s'ha de guanyar. Si preparem allò que ens pot passar, si pensem com farem les coses demà, estarem més confiats, perquè allò que ha de venir ja ho haurem viscut en els assajos. Tot això vol dir que la confiança també s'ha de treballar, no ve perquè sí.

Confio en els meus amics, ja que són amb qui em relaciono més després de la família, i sóc feliç quan veig que algú confia en mi. Els meus amics no m'han fallat mai, i jo no els he fallat mai a ells. Per això sé que puc comptar-hi sempre que em convingui. Hi ha gent molt pessimista que no confia en els altres. Les raons que provoquen aquesta desconfiança són estúpides. No podem anar sempre pensant que ens faran mal. No viurem feliços. El bo és confiar que tothom actuarà com ho faríem nosaltres. Si jo no vull cap mal a ningú i el que vull és que tothom estigui bé, per què he de pensar que els altres no volen el mateix que jo? Tots hem de confiar en els altres o almenys intentar-ho. Això ens ajudarà a ser més feliços.

Si volem canviar moltes coses de l'actualitat, hem de confiar en aquest canvi. Per exemple, si volem uns boscos, unes ciutats i uns pobles nets, cadascú ha de confiar que podrà ser així i no embrutar-los, col·laborar en la causa. Hem de participar en allò que pensem que serà bo per a tots i no quedar-nos quiets i pensar que ja ho faran els altres. Un mestre ha de confiar que els nens aprendran i ha de fer els possibles perquè els nens aprenguin, i si no ho han après els ho ha de tornar a explicar. Si el mestre actua d'aquesta manera és perquè aquest mestre ha confiat en el seu paper, i, segurament, quan ha fet el que havia de fer ha estat satisfet d'ell mateix.

Ja ho veieu: la confiança es pot trobar en totes les coses de la vida. Allò que ens dóna més confiança és creure de veritat en el que som i en el que fem. Però perquè això sigui així no n'hi ha prou a dir-ho, cal que sigui veritat, cal que en totes les coses que fem hi hagi intencions bones. Hem de confiar en les persones que tenim a la vora, en les que són lluny i, fins i tot, en les que encara no coneixem,

perquè sempre hem de pensar que els altres volen el mateix que volem nosaltres, i si nosaltres volem el millor per als altres els altres també deuen voler el millor per a nosaltres. Confiar en les altres persones i confiar en nosaltres mateixos és la manera de fer tots plegats un futur i un món millor.

Moltes gràcies per la vostra atenció.

(Aplaudiments.)

La moderadora

Moltes gràcies, Pau. Ara és el torn d'en Pere Purrà, de l'Escola Cor de Maria, de Sant Celoni, Barcelona. Ens parlarà de: «Per a tots els que ho sentin, el valor de la confiança.»

Pere Purrà

«L'avet poca cosa. En un bosc frondós al peu de la muntanya hi havia un petit avet. Bé, no és que fos petit, sinó que això és el que ell es pensava. Es veia lleig al costat dels altres, se sentia poca cosa i només es trobava defectes. Des d'allà on era es podia veure un cirerer formós enmig d'un camp de roselles. L'avet, sempre que tenia una estona, l'observava. Estava pendent dels seus canvis de colors: aquell blanc de la primavera, que feia que tothom se'l mirés; el vermell de l'estiu, quan quedava rodejat de la gent que anava a collir cireres; el groc de la tardor, quan canviava de vestit perquè li queien les fulles, i, fins i tot, la tristor de l'hivern li quedava bé. En canvi, ell sempre havia de portar el mateix vestit. Tenia complex de verdura.

»Un dia, de cop i volta, l'avet va sentir un soroll. Era un ocell que entremig de les seves branques havia començat a fer un niu. L'avet no s'ho creia. No podia ser que allò li passés a ell, perquè sempre havia estat sol. A la fi tindria companyia! L'ocell anava molt en compte, mig esporuguit i a l'expectativa. Volia instal·lar la seva casa en aquell arbre, però no sabia si s'hi podria quedar. De què venia tant de misteri? Doncs el motiu era que feia una estona havia provat de fer el niu en el cirerer i aquest l'havia fet fora perquè no volia que se li embrutessin les seves belles branques. Quan l'ocell ho va explicar a l'avet, aquest li va dir que a ell no li feia res,

que es podia fer el niu i quedar-se tant temps com volgués. L'ocell estava molt content i li va dir que era molt amable. Això el va fer estar molt millor.

»A partir d'aquell moment, l'avet va fer un canvi. De cop i volta, es va fixar en les seves fulles: no eren com la verdura, sinó que s'hi podien veure diferents tons de verds, grocs, marrons, que fins ara no havia vist. Com podia ser que abans no s'hi hagués fixat? També va veure que les seves branques eren més fortes i estaven preparades per fer nous amics.

»Des d'aquell dia, l'avet va agafar més confiança en si mateix i mai més no es va comparar amb els arbres que l'envoltaven, sinó que va aprendre que a vegades ens hem de mirar dins nostre, a nosaltres mateixos.»

Segur que també trobarem alguna cosa que fem ben feta o alguna cosa bona que ens hagi passat o que haguem aconseguit. I les coses que no ens agradin, abans de res, hem de mirar si les podem canviar o veure d'una altra forma.

Tot això és el que hem treballat els alumnes de cicle superior de la nostra escola i tots els qui ens trobem aquí. I aquesta conclusió la voldríem fer arribar a tots els nens i nenes de tot Catalunya.

(Aplaudiments.)

La moderadora

Moltes gràcies, Pere. I ara, en representació de les comarques de Tarragona, ens parlarà l'Adrià Roset, del CEIP Horta Vella, Tarragona. El títol de la ponència que exposarà és: «Tots ens mereixem una nova oportunitat.»

Adrià Roset

«Tots ens mereixem una nova oportunitat.» Era un diumenge a la tarda, i vaig sortir una estona per prendre una mica l'aire. Mentre anava passejant, em fixava en totes les paradetes de roba i complements que hi havia pel carrer, però el que realment em cridava l'atenció eren tots els xiquets i xiquetes que estaven asseguts al terra damunt d'un cartró tot brut i xop i que demanaven almoïna. Vaig pensar que si els seguia mirant els meus ulls caurien al terra ofegant-se en un mar de llàgrimes. Es fixaven en mi, suposo que en la meva forma de vestir. Estic segur que es repetien

una i altra vegada: «Per què? Per què no ens mereixem tots una nova oportunitat? Per què no confien en nosaltres?» De vegades la gent no és justa i només pensa en ella mateixa, no és capaç de posar-se al lloc dels altres i intentar veure quina és la seva situació.

Conec un home del Marroc que es diu Ahmed i que fa dos anys que busca feina i encara no n'ha trobat, no perquè no tingui els requisits necessaris, sinó perquè no confien en ell i no li volen donar una oportunitat.

Moltes vegades, quan es comenten robatoris o situacions semblants, i casualment són produïts per persones d'altres països, en tenim prou amb això per tractar tots els immigrants de la mateixa forma, sense pensar que tots no som iguals i que no mereixem el mateix tracte.

La realització de les activitats del projecte Aldees Infantils ens ha ajudat a aprendre coses molt interessants que ens serviran per integrar-nos millor dins d'aquesta societat tan plural i canviant. A més a més, l'objectiu principal és que ens ho passem molt bé, cosa que afavoreix encara més que aprenguem amb més facilitat.

En el projecte d'aquest any hem treballat diferents activitats, cadascuna encaminada a un objectiu diferent. En una hem treballat els drets que tenim els nens. Aquests drets pensem que són fonamentals, ja que cap de nosaltres vol estar desprotegit, sense família i sense rebre una bona educació. Sabem que hi ha molts xiquets que es troben en aquesta situació i que hi ha moltes organitzacions que dia a dia treballen perquè això no passi. Des d'aquí fem una crida perquè, a part d'aquesta gent, tots els altres siguem més solidaris i mostrem més interès pels problemes que hi ha al món.

Un altre dels temes que hem tractat és el de la mentida. Amb això ens hem adonat que moltes vegades fem mal a la gent que no en té la culpa, i, per una altra part, hem descobert l'important que és mantenir la confiança en els pares i amics, i en general en les persones que ens envolten.

Amb aquestes i altres activitats que hem realitzat al llarg del curs hem après a ser més segurs amb nosaltres mateixos i a confiar una mica més en els altres. No es

tracta que siguem perfectes, ja que la perfecció no existeix, i equivocar-nos ens permet aprendre dels nostres errors.

Una altra cosa important és que hem après a fer crítiques i, encara millor, a rebre'n, siguin o no bones. D'aquesta manera sempre podem millorar el treball realitzat.

Finalment, cada vegada més a les nostres escoles arriben xiquets d'altres països. Entre tots hem d'intentar que s'integrin amb més facilitat a les aules i els hem de donar la suficient confiança perquè se sentin més segurs, i hem d'evitar la violència i la discriminació, i entre tots lluitar perquè els xiquets i xiquetes d'aquest món tinguin una vida digna.

(Aplaudiments.)

La moderadora

Moltes gràcies, Adrià. I disculpa que he comès un petit error, que sou de Sant Carles de la Ràpita, oi?

Doncs bé, moltes gràcies també a tots vosaltres per haver-me convidat aquí. La veritat: era la primera vegada que venia i estic molt contenta d'haver-ho compartit amb vosaltres. I també felicitar-vos per aquests treballs que heu fet, perquè realment han estat molt brillants, molt encertats i plens a vessar de confiança.

I jo us voldria demanar que també poguéssiu rebre la meva confiança. Us dono la meva solidaritat pel que fa a aquest projecte que heu treballat durant tots aquests mesos.

Això és tot. Moltes gràcies a tots per la vostra atenció. I ara tornarem a escoltar el senyor vicepresident segon, Ramon Camp, que ens adreçarà unes altres paraules.

Moltes gràcies i fins a la propera. Adéu.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Acabem, doncs, aquesta sessió. Però abans sí que us voldríem adreçar unes paraules de cloenda, perquè, realment, el treball que heu fet..., no és un tòpic dir que és una molt bona feina i que, per tant, se us pot fer confiança.

Jo sí que agafo el compromís de recollir aquests textos que heu preparat i penjar-los al web del Parlament; que tothom qui entri al web del Parlament, durant un cert temps, tingui allà un accés a la feina que heu fet vosaltres, i que s'hi vegin alguns dels conceptes que heu treballat, els elements que us han portat a reflexionar sobre aquest valor, que, com vosaltres heu dit, si haguéssim de buscar entre tots els valors que incideixen sobre nosaltres, que ens formen com a persones i que, sobretot, ens permeten relacionar-nos els uns amb els altres, aquest, el de la confiança, com vosaltres heu dit, apareixeria aquí en primer terme. És a dir, ho heu dit també vosaltres, i jo no ho negaré. Al contrari, us reafirmo que si no hi hagués confiança no ens podríem aixecar pràcticament del llit cada dia. Hi ha d'haver confiança. Vosaltres ho heu dit claríssimament: confiança en un mateix, confiança en els altres, confiança en la mateixa societat, en el mateix país.

En definitiva, no tenir por a equivocar-se o no tenir por al fracàs, arriscar-se, arriscar-se a fer les coses. Ho heu dit també vosaltres: això té un límit, la confiança té un límit, perquè l'excés de confiança també a vegades pot portar a un fracàs cantat, i, per tant, el fracàs no s'ha de buscar. Però si no fas res, no avances. Per avançar com a persones, per avançar com a família, per avançar com a poble, per avançar com a societat, s'han de fer coses, s'hi ha de posar imaginació, s'han de plantejar idees, i hi ha gent que innova, gent que recerca.

Avui les empreses el que busquen és precisament això: innovació, recerca, nous dissenys, mirar de trobar una situació que els permeti ser més competitives. I ho fan des de la confiança que el seu producte és un producte bo, i la gent que hi treballa té la confiança que fa una bona feina. Això és molt important. I, que potser surt malament en un moment determinat? Doncs, com deia algú de vosaltres, no passa res. Té conseqüències, lògicament. El «no passa res» no vol que no tingui conseqüències. Sí que en té, de conseqüències, però, com deieu –jo diria que era el Guillem, que ho deia, el Guillem o el Pau, potser era el Pau, que ho deia–,

l'endemà tornarà a sortir el sol. Dormirem i l'endemà tornarà a sortir el sol, i tornarem a encetar una altra jornada amb noves possibilitats. I això sí que és molt important: cada dia és una possibilitat, i la confiança que això ha de tirar endavant la teniu vosaltres, cada un de vosaltres.

Per tant, confiança en vosaltres mateixos, autoestima, com dèieu, confiança en els altres. Hem de pensar que els altres actuen sota el principi de la bona fe, i això és un tema molt cabdal. Tothom vol que siguin respectats els seus drets, però tothom ha de tenir molt presents els seus deures. És a dir, sobre els drets i els deures és molt important que tothom tingui consciència que els ha d'exigir i alhora complir, perquè si només exigim drets i no complim deures llavors no hi haurà confiança en els altres. És a dir, els nostres drets acaben on comencen els drets dels altres, perquè si jo tinc només drets i el meu company només té deures llavors això no pot aguantar-se, aquí no hi ha confiança. Algú diria: «Escolti, vostè només té drets i jo només tinc deures; això no val.» Els drets de l'un acaben on comencen els drets de l'altre.

I confiança també en el país, confiança en Catalunya. Abans el senyor Martín ho deia: vosaltres teniu ara una feina, que és la feina de l'escola, la feina d'aprendre, la feina de fer-se persona, de relacionar-vos amb els amics, la feina també de jugar, de gaudir, de preparar-vos, en definitiva, de fer-vos persones, però també tindreu la responsabilitat en un moment determinat, vosaltres i tota la vostra generació, de tirar endavant el país, de tirar endavant la nostra societat, de tirar endavant Catalunya. Això hi haurà un dia..., que no sabeu encara com serà, però, bum!, us trobareu en primera línia. «Així, ara ens toca a nosaltres?» Doncs sí, ara us toca a vosaltres, us tocarà a vosaltres, això. No és una cosa d'aquelles que no succeirà. No, succeirà, us tocarà a vosaltres, tocarà a la vostra generació.

I, per tant, això es pot fer bé o es pot fer malament. I per fer-ho bé cal ser conscients que per fer bé una feina, per tenir una bona actitud personal, que són molt importants, les actituds... Ahir teníem una reunió amb gent molt important del món de les empreses, i deien: «Miri, són molt importants, els coneixements, però tan importants com els coneixements, o més, són les actituds.» Les actituds, és a

dir, aquella predisposició que tu tens per fer les coses, perquè si tu no tens cap interès a fer res, escolta, poca confiança tindran en tu, poca confiança. S'ha de tenir una actitud predisposada, predisposada a la col·laboració, predisposada al treball ben fet, predisposada a la bona relació, a una bona convivència amb els pares i a l'escola. És a dir, en definitiva, una bona predisposició en la vida. Aquests són valors que tots –tots– van presidits per la confiança.

I, en conseqüència, jo vull agrair una vegada més la feina que heu fet, la reflexió que heu fet, que, com heu dit vosaltres, ha estat útil per a nosaltres. Crec que la vostra feina també serà útil per a altres, perquè els qui entrin al web del Parlament s'ho podran mirar. Als diputats també els farem saber que això està penjat al web del Parlament, perquè també és bo que en tinguin coneixement directe.

I gràcies a tots els vostres tutors, que han conduït aquest treball durant aquests mesos i que us han també orientat en la feina que heu fet. Gràcies a la Kès per aquesta magnífica conducció. Jo avui he tingut poca feina a dirigir la sessió, perquè ho has fet molt bé; no sé si algun dia t'hauem de demanar que ens vinguis també a posar ordre en el Parlament. Jo crec que, vaja, com que hi ha confiança – ara que dic això del Parlament– entre les diputades i els diputats..., cadascun representa projectes diferents, programes polítics diferents, per ser més exactes, programes polítics diferents, però tenim confiança que tots volem el millor per al país. Cadascun des de la seva opció, però tenim confiança entre nosaltres que cadascun vol el millor per al país.

Vull agrair també a Aldees Infantils el fet d'haver propiciat aquesta sessió, setena sessió –per tant, l'edició setena ja implica una llarga continuïtat–, i que treballi sempre amb aquesta idea de fer créixer una sèrie de valors molt necessaris per a la nostra societat.

I, com dèiem abans en l'inici d'aquesta sessió, que he dit que deia una fórmula màgica per començar-la, que era «comença la sessió», ara en direm una altra, que també és màgica, per finalitzar els treballs d'avui, que és: «S'aixeca la sessió.»

(Aplaudiments.)

